អ្នកទោសនៃក្តីសង្ឃឹម

កំណាព្យ

ដ្បិត ព្រះយេហូវ៉ា ទ្រង់ ស្តាប់ មនុស្ស ក្រីក្រ ហើយ មិន មើលងាយ ពួក អ្នក ដែល ជាប់ ឃុំ ឃាំង របស់ ទ្រង់ ឡើយ។ ទំនុកដំកើង ៦៩:៣៣

សូម ឲ្យ សំឡេង ថ្ងូរ របស់ អ្នក ជាប់ ឃុំឃាំង បាន ឮ នៅ ចំពោះ ទ្រង់ សូម រក្សា អ្នក ដែល ត្រូវ ស្លាប់ តាម ឫទ្ធានុភាព ដ៏ អស្ចារ្យ របស់ ទ្រង់ ទំនុកដំកើង ៧៩:១១

សេចក្តីនេះនឹងត្រូវសរសេរទុកសម្រាប់មនុស្សជំនាន់ក្រោយ ហើយមនុស្សដែលនឹងបង្កើតមកនឹងសរសើរដល់ព្រះយេហូវ៉ា ដ្បិតទ្រង់បានទតមើលពីទីខ្ពស់នៃទីបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់ទតមើលផែនដីពីស្ថានសួគ៌ ដើម្បីស្តាប់សំឡេងថ្ងូររបស់អ្នកទោស ដើម្បីដោះលែងអ្នកដែលត្រូវប្រហារជីវិត ទំនុកដំកើង ១០២:១៨-២០

សូម នាំ ព្រលឹង ទូលបង្គំ ចេញ ពី គុក ដើម្បី ឲ្យ ទូលបង្គំ បាន សរសើរ ដល់ ព្រះនាម ទ្រង់ ពួក មនុស្ស សុចរិត នឹង ឡោមព័ទ្ធ ទូលបង្គំ ដ្បិត ទ្រង់ នឹង ប្រព្រឹត្ត ចំពោះ ទូលបង្គំ ដោយ សប្បុរស។ ទំនុកដំកើង ១៤២:៧

មានពរហើយ អ្នកណាដែលមានព្រះរបស់យ៉ាកុបជាជំនួយរបស់ខ្លួន ហើយដែលមានសង្ឃឹមលើព្រះយេហូវ៉ា ជាព្រះនៃខ្លួន ដែលបានបង្កើតផ្ទៃមេឃ និងផែនដី សមុទ្រ និងអ្វីៗទាំងអស់នៅក្នុងនោះ ដែលរក្សាសេចក្តីពិតជារៀងរហូត ដែលសម្រេចការវិនិច្ឆ័យដល់អ្នកដែលត្រូវគេជិះជាន់ ហើយប្រទានអាហារដល់អ្នកដែលឃ្លាន ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់ដោះលែងអ្នកជាប់ឃុំឃាំង ទំនុកដំកើង ១៤៦:៥-៧

ពួកហោរា

ព្រះយេហូវ៉ា ជាព្រះដែលបានបង្កើតផ្ទៃមេឃ ហើយលាតសន្ធឹងវាចេញ ទ្រង់ដែលលាតផែនដី និងអ្វីដែលចេញពីវា ទ្រង់ដែលប្រទានដង្ហើមដល់ប្រជាជននៅលើផែនដី និងវិញ្ញាណដល់អស់អ្នកដែលដើរលើវា ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះថា អញជាព្រះយេហូវ៉ា បានហៅឯងដោយសេចក្តីសុចរិត ហើយនឹងកាន់ដៃឯង ហើយនឹងរក្សាឯង ហើយនឹងឲ្យឯងធ្វើជាសេចក្តីសញ្ញារបស់ប្រជាជន ជាពន្លឺដល់សាសន៍ដទៃ ដើម្បីបើកភ្នែកខ្វាក់ ដើម្បីនាំពួកអ្នកទោសចេញពីគុក និងពួកអ្នកដែលអង្គុយក្នុងទីងងឹតចេញពីគុក។ អេសាយ ៤២:៥-៧

ព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះអម្ចាស់យេហូវ៉ា ទ្រង់សណ្ឋិតលើខ្ញុំ ពីព្រោះព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់បានចាក់ប្រេងតាំងខ្ញុំ ឲ្យផ្សាយដំណឹងល្អដល់មនុស្សរាបសារ ទ្រង់បានចាត់ខ្ញុំឲ្យមករុំរបួសដល់មនុស្សដែលមានចិត្តសង្រេង ដើម្បីប្រកាសពីសេរីភាពដល់ពួកឈ្លើយសឹក និងពីការបើកគុកដល់ពួកអ្នកដែលត្រូវជាប់ឃុំឃាំង អេសាយ ៦១:១

ចំពោះ អ្នក វិញ ខ្ញុំ បាន ចាត់ ពួក អ្នក ទោស របស់ អ្នក ចេញ ពី រណ្តៅ ដែល គ្មាន ទឹក ដោយ សារ ឈាម នៃ សេចក្តី សញ្ញា របស់ អ្នក អ្នក រាល់ គ្នា ដែល ជា អ្នក ទោស នៃ សេចក្តី សង្ឃឹម ចូរ ត្រឡប់ មក ឯ បន្ទាយ វិញ សូម្បី តែ ថ្ងៃ នេះ ក៏ ដោយ ខ្ញុំ ប្រកាស ថា ខ្ញុំ នឹង សង អ្នក រាល់ គ្នា វិញ ជា ពីរ សាការី ៩:១១-១២

ដំណឹងល្អ

នោះ ព្រះមហាក្សត្រ នឹង មាន បន្ទូល ទៅ កាន់ ពួក អ្នក នៅ ខាង ស្ដាំ ទ្រង់ ថា ៖ « អ្នក រាល់ គ្នា ដែល បាន ទទួល ពរ ពី ព្រះវរបិតា ខ្ញុំ អើយ ចូរ មក គ្រង នគរ ដែល បាន រៀបចំ ទុក សម្រាប់ អ្នក រាល់ គ្នា តាំង ពី កំណើត លោកិយ ៖ ដ្បិត ខ្ញុំ ឃ្លាន ហើយ អ្នក រាល់ គ្នា បាន ឲ្យ អាហារ ខ្ញុំ ៖ ខ្ញុំ ស្រេក ទឹក ហើយ អ្នក រាល់ គ្នា បាន ឲ្យ ខ្ញុំ ផឹក ៖ ខ្ញុំ ជា អ្នក ដទៃ ហើយ អ្នក រាល់ គ្នា បាន ទទួល ខ្ញុំ ៖ អាក្រាត ហើយ អ្នក រាល់ គ្នា បាន ឲ្យ សម្លៀក បំពាក់ ខ្ញុំ ៖ ខ្ញុំ ឈឺ ហើយ អ្នក រាល់ គ្នា បាន មក លេង ខ្ញុំ ៖ ខ្ញុំ នៅ ក្នុង គុក ហើយ អ្នក រាល់ គ្នា បាន មក រក ខ្ញុំ » ។ នោះ ពួក មនុស្ស សុចរិត នឹង ឆ្លើយ តប ទៅ នឹង ទ្រង់ ថា ៖ ព្រះអម្ចាស់ អើយ តើ យើង រាល់ គ្នា បាន ឃើញ ទ្រង់ ឃ្លាន ហើយ បាន ឲ្យ ទ្រង់ បរិភោគ ពី កាល ណា ? ឬ ស្រេក ទឹក ហើយ បាន ឲ្យ ទ្រង់ ផឹក ពី កាល ណា ? តើ យើង រាល់ គ្នា បាន ឃើញ ទ្រង់ ជា អ្នក ដទៃ ហើយ បាន ទទួល ទ្រង់ នៅ ? ឬ អាក្រាត ហើយ បាន ឲ្យ សម្លៀក បំពាក់ ដល់ ទ្រង់ ពី កាល ណា ? ឬ តើ យើង រាល់ គ្នា បាន ឃើញ ទ្រង់ ឈឺ ឬ នៅ ក្នុង គុក ហើយ បាន មក រក ទ្រង់ ពី កាល ណា ? ហើយ ព្រះមហាក្សត្រ នឹង មាន បន្ទូល ទៅ កាន់ គេ ថា ៖ យើង ប្រាប់ អ្នក រាល់ គ្នា ជា ប្រាកដ ថា ដែល អ្នក រាល់ គ្នា បាន ធ្វើ ការ នោះ ដល់ អ្នក តូច បំផុត ក្នុង ពួក បង ប្អូន របស់ យើង នេះ នោះ អ្នក រាល់ គ្នា បាន ធ្វើ ការ នោះ ដល់ យើង ហើយ » ។ ម៉ាថាយ ២៥:៣៤-៤០

ទ្រង់ មាន បន្ទូល ទៅ គេ ថា សាសន៍ មួយ នឹង លើក គ្នា ទាស់ នឹង សាសន៍ មួយ នគរ មួយ ទាស់ នឹង នគរ មួយ ហើយ នឹង មាន រញ្ជួយ ដី យ៉ាង ខ្លាំង នៅ កន្លែង ផ្សេងៗ ទុរ្ភិក្ស និង ជំងឺ រាតត្បាត ហើយ នឹង មាន ការ ភ័យ ខ្លាច និង ទី សម្គាល់ យ៉ាង ធំ មក ពី លើ មេឃ ប៉ុន្តែ មុន នឹង ការ ទាំង អស់ នេះ គេ នឹង ចាប់ អ្នក រាល់ គ្នា បៀតបៀន ហើយ បញ្ជូន អ្នក រាល់ គ្នា ទៅ ក្នុង សាលា ប្រជុំ និង គុក ហើយ នាំ អ្នក រាល់ គ្នា ទៅ ឯ ស្ដេច និង ពួក អ្នក គ្រប់គ្រង ដោយ ព្រោះ ឈ្មោះ ខ្ញុំ ហើយ ការ នោះ នឹង ត្រឡប់ មក ឯ អ្នក រាល់ គ្នា វិញ ជា ទី បន្ទាល់។ លូកា ២១:១០-១៣

កិច្ចការ

នោះ សម្ដេច សង្ឃ និង អស់ អ្នក ដែល នៅ ជា មួយ លោក (ដែល ជា និកាយ សាឌូស៊ី) ក៏ បាន ក្រោក ឡើង ដោយ សេចក្ដី ក្រោធ យ៉ាង ខ្លាំង រួច ដាក់ ដៃ លើ ពួក សាវក ហើយ ដាក់ ពួក គេ នៅ ក្នុង គុក ធម្មតា ប៉ុន្តែ ទេវតា នៃ ព្រះអម្ចាស់ នៅ ពេល យប់ បាន បើក ទ្វារ គុក ហើយ នាំ ពួក គេ ចេញ មក ដោយ មាន ប្រសាសន៍ ថា ចូរ ទៅ ឈរ នៅ ក្នុង ព្រះវិហារ បរិសុទ្ធ ហើយ ប្រកាស ព្រះបន្ទូល ទាំង អស់ អំពី ជីវិត នេះ ដល់ ប្រជាជន។ កិច្ចការ ៥:១៧-២០

ដូច្នេះ ពេត្រុស ត្រូវ ជាប់ ឃុំឃាំង ក្នុង គុក ប៉ុន្តែ ក្រុមជំនុំ បាន អធិស្ឋាន ឥត ឈប់ឈរ ដល់ ព្រះ សម្រាប់ គាត់។ នៅ យប់ ដដែល នោះ កាល ហេរ៉ូឌ ចង់ នាំ គាត់ ចេញ មក ពេត្រុស កំពុង ដេក នៅ កណ្ដាល ទាហាន ពីរ នាក់ ទាំង ចង ដោយ ច្រវាក់ ពីរ ហើយ ពួក អ្នក យាម នៅ មាត់ ទ្វារ ក៏ យាម គុក។ ឃើញ ទេវតា នៃ ព្រះអម្ចាស់ មក សណ្ឋិត លើ គាត់ ហើយ មាន ពន្លឺ ភ្លឺ ក្នុង គុក រួច គាត់ វាយ ចំហៀង ពេត្រុស ឲ្យ ក្រោក ឡើង ដោយ និ

យាយ ថា ចូរ ក្រោក ឡើង ជា ប្រញាប់។ ច្រវាក់ របស់ គាត់ ក៏ របូត ចេញ ពី ដៃ គាត់។ ប៉ុន្តែ គាត់ បាន ធ្វើ សញ្ញា ឲ្យ ពួកគេ នៅ ស្ងៀម រួច ប្រាប់ ពួកគេ អំពី របៀប ដែល ព្រះអម្ចាស់ បាន នាំ គាត់ ចេញ ពី គុក។ គាត់ និយាយ ថា ចូរ ទៅ ប្រាប់ យ៉ាកុប និង ពួក បងប្អូន ឲ្យ ដឹង។ គាត់ ក៏ ចេញ ទៅ កន្លែង មួយ ទៀត។ កិច្ចការ 12:5-7,17

កាល គេ បាន វាយ គេ ជា ច្រើន រំពាត់ ហើយ គេ ក៏ ចាប់ គេ ដាក់ ក្នុង គុក ដោយ បង្គាប់ ឲ្យ អ្នក យាម រក្សា គេ ឲ្យ មាន សុវត្ថិភាព។ កាល គេ ទទួល បញ្ជា ដូច្នោះ គេ ក៏ ចាប់ គេ ដាក់ ក្នុង គុក ខាង ក្នុង ហើយ ដាក់ ជើង ជាប់ ខ្នោះ យ៉ាង ណែន។ លុះ ដល់ ពាក់ កណ្តាល អធ្រាត្រ ប៉ុល និង ស៊ីឡាស បាន អធិស្ឋាន ហើយ ច្រៀង សរសើរ ដល់ ព្រះ ហើយ ពួក អ្នក ទោស ក៏ ឮ គេ និយាយ។ រំពេច នោះ ក៏ មាន រញ្ជួយ ដី យ៉ាង ខ្លាំង រហូត ដល់ គ្រឹះ គុក រង្គើ ហើយ ទ្វារ គុក ទាំង អស់ ក៏ របើក ឡើង ហើយ ច្រវាក់ របស់ គេ ទាំង អស់ ក៏ របូត ចេញ។ អ្នក យាម គុក ភ្ញាក់ ពី ដំណេក ហើយ ឃើញ ទ្វារ គុក របើក គាត់ ក៏ ហូត ដាវ ចេញ មក ចង់ សម្លាប់ ខ្លួន ដោយ ស្មាន ថា អ្នក ទោស បាន រត់ គេច ខ្លួន អស់ ហើយ។ ប៉ុល ស្រែក ឡើង យ៉ាង ខ្លាំង ថា កុំ ធ្វើ បាប ខ្លួន អី ដ្បិត យើង ទាំង អស់ គ្នា នៅ ទី នេះ ហើយ រួច ក៏ ស្រែក ហៅ ឲ្យ គេ ដុត ភ្លើង រួច ក៏ រត់ ចូល មក ទាំង ញ័រ ខ្លួន ក្រាប ចុះ នៅ ចំពោះ មុខ ប៉ុល និង ស៊ីឡាស ហើយ នាំ គេ ចេញ មក និយាយ ថា លោក ម្ចាស់ ទាំង អស់ តើ ខ្ញុំ ត្រូវ ធ្វើ អ្វី ដើម្បី ឲ្យ បាន សង្គ្រោះ? គេ ឆ្លើយ ថា ចូរ ជឿ លើ ព្រះអម្ចាស់ យេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះ អ្នក រាល់ គ្នា នឹង បាន សង្គ្រោះ ហើយ ពួក គ្រួសារ របស់ អ្នក រាល់ គ្នា នឹង បាន សង្គ្រោះ ដែរ។ ហើយ ពួកគេ បាន ប្រាប់ ព្រះបន្ទូល របស់ ព្រះអម្ចាស់ ដល់ គាត់ និង ដល់ អស់ អ្នក ដែល នៅ ក្នុង ផ្ទះ របស់ គាត់ នៅ វេលា យប់ ដដែល នោះ គាត់ បាន យក ពួកគេ ទៅ លាង ស្នាម របួស របស់ ពួកគេ ហើយ គាត់ និង ពួក គាត់ ទាំង អស់ គ្នា ក៏ បាន ទទួល បុណ្យ ជ្រមុជ ទឹក ភ្លាមៗ។ កាល គាត់ បាន នាំ ពួកគេ ចូល ទៅ ក្នុង ផ្ទះ របស់ គាត់ ហើយ គាត់ ក៏ រៀបចំ អាហារ ឲ្យ ពួកគេ ហើយ អរ សប្បាយ ដោយ ជឿ ដល់ ព្រះ ជា មួយ នឹង ពួក អ្នក នៅ ក្នុង ផ្ទះ របស់ គាត់។ កិច្ចការ ១៦:២៣-៣៤

សំបុត្រ

តើ ពួកគេ ជា អ្នក បម្រើ របស់ ព្រះគ្រីស្ទ ឬ? (ខ្ញុំ និយាយ ដូច ជា មនុស្ស ល្ងង់) ខ្ញុំ លើស ជាង ខ្ញុំ ធ្វើ ការ ច្រើន ជាង ក្នុង ការ វាយ ដំ លើស កម្រិត ក្នុង គុក ញឹក ញាប់ និង ក្នុង ការ ស្លាប់ ជា ញឹក ញាប់។ កូរិនថូសទី២ ១១:២៣

ដូច្នេះ ខ្ញុំ ជា អ្នក ទោស របស់ ព្រះអម្ចាស់ សូម អង្វរ អ្នក រាល់ គ្នា ឲ្យ ដើរ សម នឹង ការ ហៅ ដែល អ្នក រាល់ គ្នា ត្រូវ បាន ហៅ ដោយ ចិត្ត សុភាព រាបសារ និង ចិត្ត ស្លូតបូត គ្រប់ យ៉ាង ដោយ ចិត្ត អត់ធ្មត់ ហើយ អត់ឱន គ្នា ទៅ វិញ ទៅ មក ដោយ សេចក្តី ស្រឡាញ់ ហើយ ខិតខំ រក្សា សាមគ្គីភាព របស់ ព្រះវិញ្ញាណ ដោយ ចង សេចក្តី សុខសាន្ត។ អេភេសូរ ៤:១-៣

ដូច្នេះ កុំ ឲ្យ អ្នក ខ្មាស ចំពោះ ទីបន្ទាល់ របស់ ព្រះអម្ចាស់ យើង ឬ ចំពោះ ខ្ញុំ ដែល ជា អ្នក ទោស របស់ ទ្រង់ ឡើយ ប៉ុន្តែ ចូរ អ្នក ចូល រួម ក្នុង ទុក្ខ លំបាក នៃ ដំណឹង ល្អ តាម ឫទ្ធានុភាព របស់ ព្រះ ដែល បាន សង្គ្រោះ យើង ហើយ បាន ហៅ យើង ដោយ ការ ហៅ ដ៏ បរិសុទ្ធ មិន មែន តាម ការ ប្រព្រឹត្ត របស់ យើង ទេ គឺ តាម គោលបំណង និង ព្រះគុណ របស់ ទ្រង់ ដែល បាន ប្រទាន មក យើង ក្នុង ព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ មុន ពេល កំណើត លោកី

យ៍ មក ដល់ ឥឡូវ នេះដែល បាន សម្ដែង ឲ្យ ឃើញ ហើយដោយ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ជា ព្រះអង្គ សង្គ្រោះ របស់ យើង លេច មកដែល បាន លុប បំបាត់ សេចក្ដី ស្លាប់ហើយ បាន នាំ ជីវិតនិង អមតភាព មក ឲ្យ ភ្លឺ ឡើង តាម រយៈ ដំណឹង ល្អដែល ខ្ញុំ ត្រូវ បាន តែងតាំង ជា អ្នក ប្រកាស ដំណឹងល្អជា សាវ័កនិង ជា គ្រូ បង្រៀន ដល់ សាសន៍ ដទៃ។ ២ធីម៉ូថេ ១:៨-១១

ខ្ញុំ ប៉ុល ជា អ្នក ទោស ដោយសារ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ និង ធីម៉ូថេ ជា ប្អូន របស់ យើង សូម ជម្រាប ដល់ ភីលេម៉ូនជា ទី ស្រឡាញ់ របស់ យើងនិង ជា អ្នក ធ្វើការ ជាមួយ យើង ថាប៉ុន្តែ ដោយ សារ សេចក្ដី ស្រឡាញ់ខ្ញុំ សូម អង្វរ អ្នក ជា ខ្លាំង ជាងដោយ ខ្ញុំ ជា ប៉ុល ដែល មាន វ័យ ចាស់ហើយ ឥឡូវ នេះ ក៏ ជា អ្នក ទោស ដោយសារ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដែរ។ ភីលេម៉ូន ១:១,៩

កុំ ឲ្យ ខ្លាច សេចក្ដី ទាំង នោះ ដែល ឯង ត្រូវ រង ទុក្ខ ឡើយ មើល អារក្ស នឹង ចាប់ ពួក ឯង ខ្លះ ដាក់ ក្នុង គុកដើម្បី ឲ្យ ឯង រាល់ គ្នា ត្រូវ ល្បង លហើយ ឯង រាល់ គ្នា នឹង មាន សេចក្ដី វេទនា ដប់ ថ្ងៃចូរ មាន ចិត្ត ស្មោះត្រង់ ដរាប ដល់ ស្លាប់នោះ អញ នឹង ឲ្យ មកុដ ជីវិត ដល់ ឯង។ វិវរណៈ ២:១០